ТОРОХТІЙ

Обіцянки він дає центнерами й тоннами,
А при звітах — торохтить пустими бідонами.

ЗОБОВ'ЯЗАННЯ ПО МОЛОКУ

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У цьому номері

★ *Як один директор школу облупив. (Стор. 2).*

★ *Про курочок, бичків та будівництво особнячків. (Стор. 3).*

★ *Як один батюшка у райкомі захисту шукав. (Стор. 4).*

★ *Репортаж з Харкова: хто як обідає і хто цим відає... (Стор. 5).*

★ *Як у Тернополі у т. Бея під носом „шишка“ виросла. (Стор. 6 — 7).*

перець

№ 3 (422). РІК ВИДАННЯ XX

Ціна 1 крб.

КИЇВ. ЛЮТИЙ 1960

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

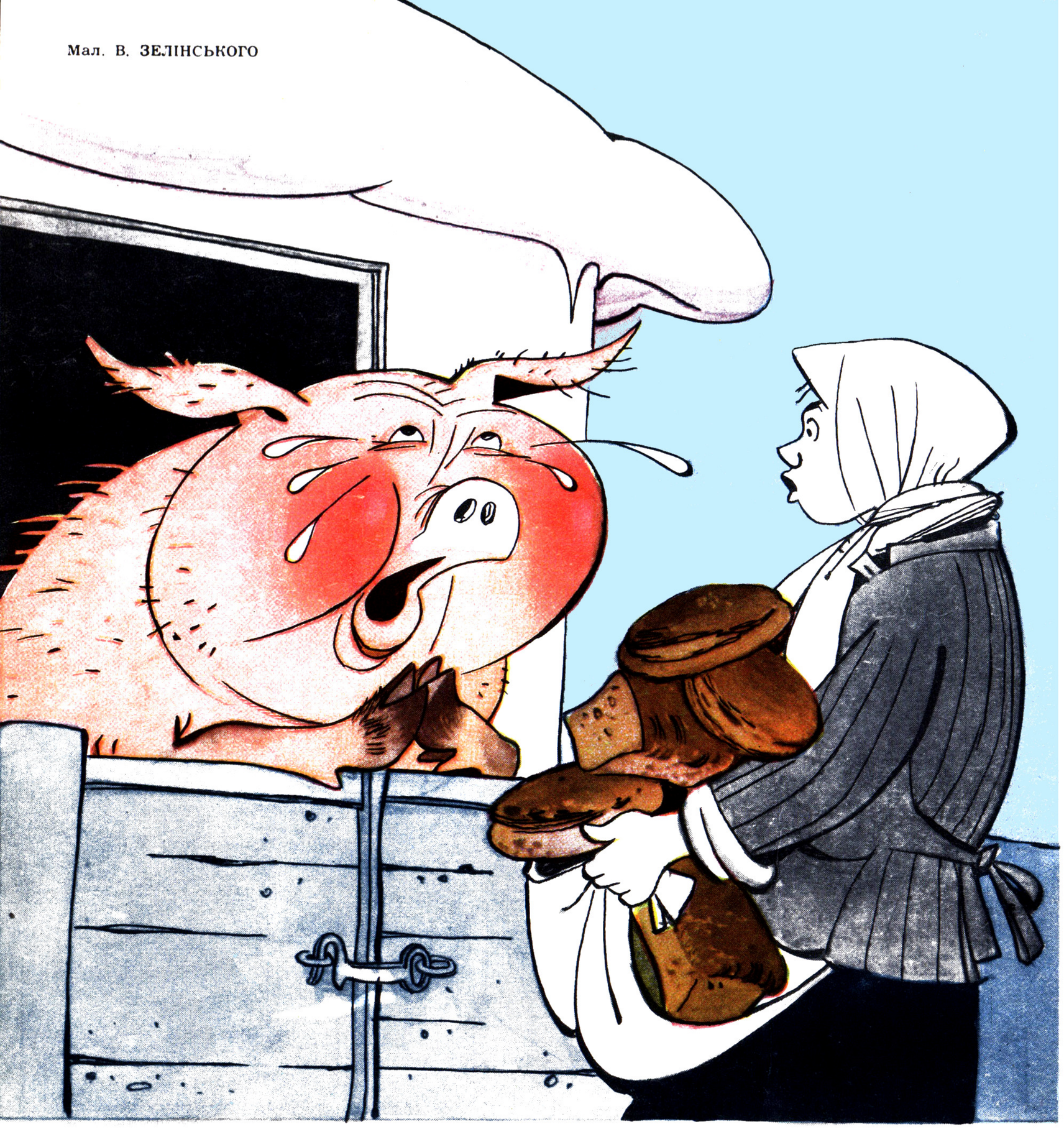

— Кожного дня житняк та житняк, хоч би у свято булками почастувала.

ПРО РУДУ З ВОДОЮ І ВОДУ З РУДОЮ

Хто живе у Дніпродзержинську, хто буває на заводі ім. Дзержинського, той, безумовно, бачив і спостерігав такі сценки.

Біля поїзда, що прибув на завод, товпляться робітники, допитуються у машиніста:

— Що привіз, голубе?
— Руду.
— А ще що?
— Воду!..
— Здалека?
— З Марганця.
— А навіщо ти нам до Дніпра за сотні кілометрів воду возиш?

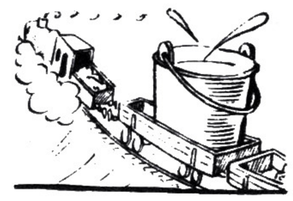

Машиніст мовчить. Та, власне, що він може сказати. Возив воду і довго ще, мабуть, возитиме. Не від нього це залежить.

А від кого ж?

Від тих, хто руду з водою по заводах розвозить — від керівників Марганцівського басейну.

Один лише завод ім. Дзержинського одержав торік з Марганця сотні тисяч тонн руди. Рудою, власне, її було названо умовно, бо містила вона в собі 25 процентів води.

Чи дуже од цієї води поповнів Дніпро, ще не доведено. А от те, що заводська каса чималих втрат зазнала від цієї поводі, — це вже достеменно відомо. Принаймні, за одну тільки перевозку цієї води залізницею сплачено 600 тисяч карбованців.

Тільки за перевозку! І тільки одним Дніпродзержинським заводом ім. Дзержинського!

А відомо ж, що не один лише він одержує марганцівську руду.

Скільки ж сотень тисяч карбованців уже попливло отак за водою?

А скільки ще попливе, поки керівники Марганцівського басейну не почнуть зневоложувати руду і спікати марганцьовий агломерат?

На це і відповісти неможливо. А відповісти давно вже пора.

Час, дорогі товариші, взятися за цю холодну воду.

Час і пора!

М. КОБЗУНЕНКО.

м. Дніпродзержинськ.

●

Здоровенькі були!

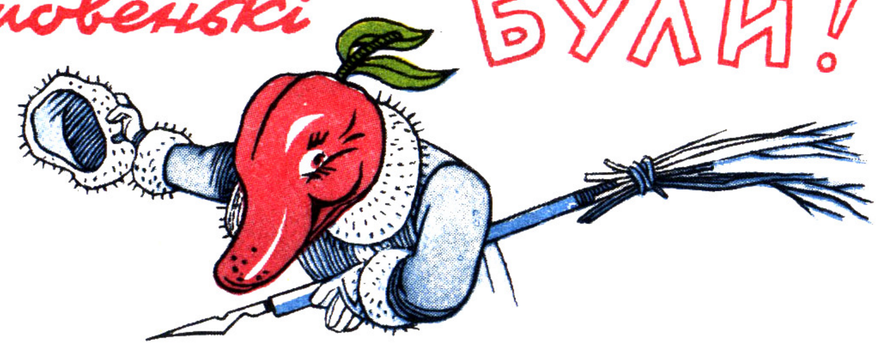

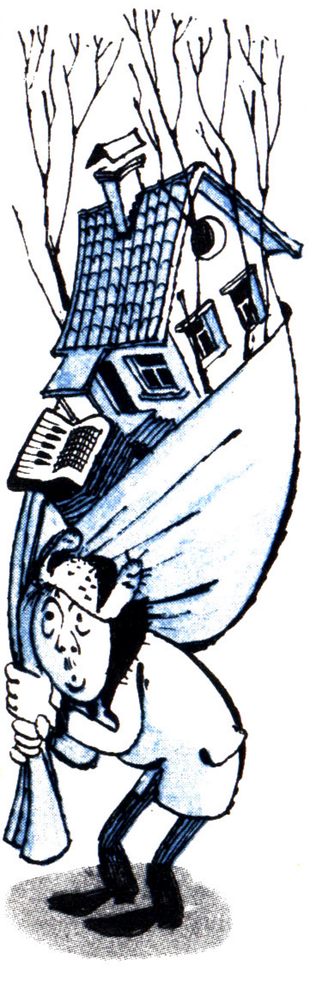

Лист ПОПОВИЧУ Т. Ф. — директорові Глеваської середньої школи, Васильківського району на Київщині.

Здоровенькі були, Трохиме Федоровичу!

Як ся маєте, як ся почуваєте? Докотилася до мене чутка, нібито ви й досі на посаді директора школи у Глевасі працюєте, діточок наших виховуєте. Співчуваю вам, від щирого свого серця співчуваю. Неймовірно важкий тягар на ваші плечі звалили. Нелегка, мабуть, то робота — діточок чесними та порядними виховувати, коли самого виховують-виховують, та ніяк до пуття не доведуть.

Пам'ятаєте, Трохиме Федоровичу, як п'ять років тому з'явилися ви перед світлі очі завідуючого Васильківським районним відділом народної освіти т. Побєди і впали йому в ноги.

— Не вели карати, вели слово сказати!

І коли відчули, що начальство вас турботливо на ноги зводить, повели таку річ:

— Витурили мене з Сороцького вчительського інституту. І в 5-тій школі у Фастові тільки місяць терпіли. А мене ж ще виховати можна... Адже мені ще й п'ятдесяти років немає!

Почухав потилицю зав райнаросвітою Іван Зіновійович Побєда, порадився у райкомі партії з Вірою Максимівною Дмитрук і вирішили вони призначити вас директором середньої школи. Нехай, мовляв, діток виховує, а ми, тимчасом, за його виховання візьмемося...

І взялися.

Почали вам втовкмачувати, що соціалістична власність священна й недоторканна. А ви, тимчасом, слухали-слухали, а потім узяли і запустили свої руки в державну кишеню. Завезли на власне подвір'я різні будівельні матеріали: близько 10 тисяч штук цегли, понад сто листів шиферу, 25 рулонів толю, 300 метрів газових труб, радіатори парового опалення, фарби, цвяхи. Одним словом, усе, що потрібне було для будівництва власного будинку. А документи оформили так, ніби все це пішло на будівництво нового приміщення школи.

Вийти сухим із води допоміг вам надійний ваш помічник у таких ділах бухгалтер Довгуля Ісаак Минович.

Заходилися ваші вихователі доводити вам, що виробниче навчання — основа педагогічного процесу. Ви цілком погодилися з ними і відтяли під власний городець добрий шмат пришкільної дослідної ділянки. І шкільний садок, як свій власний, використовувати почали. Прибрали ви до своїх рук і кілька десятків плодових дерев, одержаних школою з Глеваського держрозсадника: на власній садибі висадили. Нехай краще під вікнами нового будиночка шелестять, ніж ото дітвора має біля них копирсатися!

Не забули ви й про важливість музичного виховання дітей. Придбали за державні гроші акордеон для школи і принесли його прямісінько до власної господи.

— Грай, доню, та татові дякуй. Чотири тисячі карбованців акордеон коштує!

Як тут не згадати царя Мідаса? Був такий казковий правитель. До чого, було, не доторкнеться — все на золото перетворюється. Хоч до того Мідаса вам, шановний Трохиме Федоровичу, ще далеко, та проте дещо спільне у вас є. Все, до чого не доторкнуться ваші липучі руки, пливе до вашої кишені. Підписали ви, приміром, відомості на одержання зарплати робітниками, що працювали на будівництві Глеваської СШ, аж гульк — близько двох тисяч карбованців опинилося у вашому гамані...

Ні, що не кажіть, а важко дітей чесними виховувати, коли сам давно вже червоніти розучився.

На цьому бувайте здоровенькі. Вітайте ваших покровителів і захисників — завідуючого райнаросвітою Івана Зіновійовича Побєду та Віру Максимівну Дмитрук з райкому партії.

Прийміть привіт од щирого серця
від вашого ПЕРЦЯ.

Ой, погані справи в радгоспі «Волноваському», Волноваського району, Сталінської області!

Корівники на бік похилилися, двері перекосилися, а стелі взагалі немає.

І знову ж таки худоба по коліна в багнюці стоїть непоєна, негодована.

І свиням живеться не краще, ніж великій рогатій худобі, бо й над ними стелі нема.

Птиця теж нікому не заздрить. Мало того, що в курочок та півників стелі над головами нема, так ще, на їхнє нещастя, не працюють ні кормороздатник, ні механічна поїлка.

А вже кому найгірше, то це теляткам. У них взагалі власного «дому» немає. Не збудували. Тимчасово теляток на цегельному заводі оселили. Корми їм під ноги кидають, а напувати мало не за кілометр до ставка женуть. Восени ще так-сяк, а взимку замерз ставок, отож поцілують льодок і гайда назад.

Це, так би мовити, живність у таких умовах живе, а техніці теж не з медом. Дванадцять різних сільськогосподарських агрегатів у різних кутках радгоспу іржавіють, а пересувний доїльний агрегат стоїть на морозі босий. Роззули його, скати познімали і став він непересувним.

З одного боку подивишся на все це і такий висновок напрошується: не хочуть керівники радгоспу думати про долю свинок, корівок, теляток, курочок.

Не хочуть і квит!

Це з одного боку так... Але нікому не треба робити скороспілих висновків. І директор радгоспу Саввахай Ілля Дмитрович, і старший агроном Хавана Олексій Павлович, і головний бухгалтер Золотарьов Олександр Миколайович, і керуючий відділенням № 1 Караджелі Павло Степанович, і... і... і ще багато дехто з керівників радгоспу всі сили свої віддають створенню хороших умов для думання про господарство радгоспу.

Вони, ці вельмишановні товариші, ночей не досипають, борщу не доїдають — все власні будинки з радгоспівських матеріалів закінчити поспішають.

У окремих квартирах їм незатишно думати. От добудують кожен собі особнячок, засядуть, щоб не заважати один одному, і задумаються: «І до чого ж це ми, братця, догосподарювалися?»

А тимчасом нехай корівки, свинки, курочки астрономією займаються. Стеля не заважатиме.

ОДИНАДЦЯТЬ ПІДПИСІВ.

Ледар Сава рвавсь у славу,
Бути знатним захотів
І в артіль подав заяву:
«Посилайте до корів!»
«Блиснуть» вирішив надоєм,
І на осінь — стать Героєм.

«Є охота, маю сили,
Як наляжу, як візьмусь —
Я з них витягну всі жили,
З тих корівок! Я доб'юсь...»
Зняв піджак, і вибив дірку
Під свою майбутню Зірку!

Після просьби, після сварки,
Після реготу дівчат —
Прийняли його в доярки
І дали йому халат,
Спецклейончату спідницю,
Два бідони і дійницю.

Та бідонами бідони,
А з коровами біда!
(Концентрати, раціони —
То для Савки «єрунда»!):
У корів біда з їдою.
Савка ж тягне з них надої!

Не стоїться тій худобі,
Крутить задом, стогне «Му-у!»,
Не стерпіла... І по лобі
Як заїхала йому,
Як дала ногою, рогом! —
Охнув Савка за порогом!..

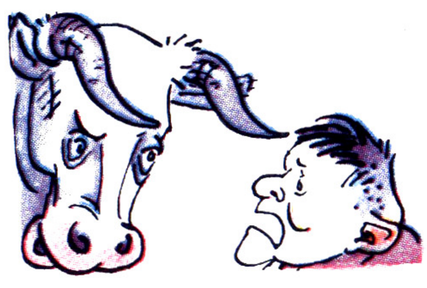

Засмутився. Не спав до ранку.
Думав: «Діло це пусте,
Не на ту я став ділянку,
Взявся, бачу, не за те!
Бджоли — вигідніша справа,
Там —і мед тобі, і слава!

Там не знаєш гною, корму.
Їж медок, і не журись:
Перевищать. бджілки норму —
Ти й Герой уже, дивись!..»
І впросився «брать уроки»
В діда-пасічника Фоки.

Та ледачого і бджілки
Зненавиділи до сліз:
Раз надудлився він горілки
І до вулика поліз.
Злі противники спиртного —
Збунтувались і на нього!

Савка — в поле. Савка — в жито.
Не втекти... Усе дарма:
Голова уже як сито!
Ніс набряк. Очей нема!..
Після напасті такої —
Більш не рвавсь він у Герої...

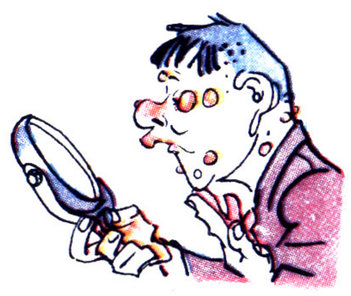

Ціле літо в жовтій майці
У садку до темноти —
Савка грав на балалайці,
Щоб на конкурсі «пройти»!
Спорив з мамою і з татом —
Стать рішив лауреатом.

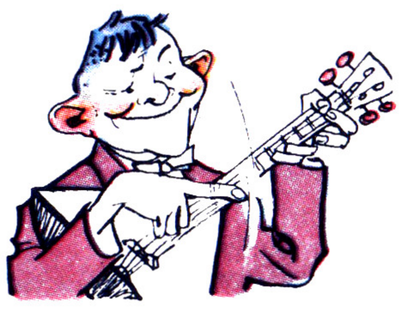

Не добився од балалайки
Він ні слави, ні звання.
І засів писати байки!
Шле в редакції щодня!

...Землякам у клубі в залі —
Ордени дають, медалі!

Ну, а Савці в нагороду
За «роботу» отаку —
Глузування, сміх народу
І та дірка в піджаку!

Правду кажуть: який Сава,
То така йому і слава!

Степан **ОЛІЙНИК**.

«ХАЗЯЇН»

Мал. Л. КАПЛАНА

— Додай лампочками ще такий текст: «Кожен свідомий робітник повинен вдень і вночі дбати про заощадження електроенергії». Тоді все буде гаразд.

СПРИТНІ ОРЕНДАТОРИ І ШЛЯПИ-КООПЕРАТОРИ

У центрі селища Міжгір'я, Закарпатської області, виблискує новенька свіжопофарбована вітрина взуттєвого магазина. Голова райспоживспілки Дмитро Васильович Мокан не може намилуватися своїм творінням.

— Оце — магазин! Усім магазинам магазин!

Радіє і Петро Шуберт — власник будинку, зданого ним під магазин. Ще б пак! У місті Виноградові він має власну віллу, а в Міжгір'ї здає свій будинок в оренду райспоживспілці й акуратно кладе в кишеню щомісяця 500 карбованців.

Але Шубертові цього мало. Недавно цей хитрий ділок настрочив ноту голові райспоживспілки, в якій пропонує влаштувати його сестру на роботу в магазин, або інакше він, Шуберт, «перегляне договір» і запропонує кооператорам звільнити приміщення!..

Не дрімає і його брат Андрій Шуберт. Цей також здає в оренду під магазин власний дім і одержує за це 600 крб. на місяць

Подібних орендарів у райспоживспілці завелося, як грибів після дощу. В одному з будинків по вул. Леніна — хлібний магазин і крамниця. Завідує нею власник будинку Штайнберг і крім зарплати ще й оренду одержує 384 карбованці на місяць.

У приватних будинках розміщені й інші торговельні підприємства райспоживспілки.

Міжгірське ССТ наймає також і «кутки». У системі ССТ налічується аж 35 крамарів-надомників, які здають кутки для крамничок і одночасно торгують у них.

Торгують «надомники», як хочуть і коли хочуть.

Міжгірська райспоживспілка сплачує орендаторам щомісяця 7500 карбованців. А за останні десять років на орендну плату приватникам було витрачено близько одного мільйона карбованців. Знає про це і голова Закарпатської облспоживспілки т. Шило. Знають і керівники району. Але будівництво крамниць у районі проходить надто вже повільно. Куди легше наймати готове. Ледачому, як кажуть, і піч на спині.

В. ГАЧКОВСЬКИЙ.

с. Міжгір'я,
Закарпатської області.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Хотів уже покинути красти, так знову комірником призначили.

Одразу попереджаємо — це не вигадка. Вся історія трапилася на Одещині, в Ананьївському районі, в кабінеті завідуючого відділом пропаганди й агітації райкому партії Михайла Ілліча Шкловського.

Сиділи у нього в кабінеті Тамара Павлівна Підгорбунська — пропагандист відділу та Яків Кіндратович Загиченко — завідуючий кабінетом партійної освіти.

Сиділи вони і вели таку розмову.

— Чули, Михайле Іллічу? У лікарню після хрестин потрапило ще два малюки. Запалення легень від холодної купелі.

— Значить, розходилися попи? — чи то спитав, чи то ствердив Михайло Ілліч... — Он Григорій Дамаскін, той, що недавно порвав з церквою, цікаві речі розповідає. Він каже, що самі попи відкрили йому очі і допомогли стати атеїстом. Недавно, каже, піп Древнецький з першої дільниці Ананьєва правив на кладовищі проводи. Прибув на поминки під градусом, а тут бабусі та дідусі чекають його з вином та закускою. Що не могила, то й причастіє. Так напричащався піп, що вже й на ногах не тримається. Список усопших держить догори ногами. Біля однієї могили вліз у тарілку з коливом. Хазяйка тарілки прогнала попа, та ще й свинею і чортом довгогривим вилаяла.

— Ха-ха-ха! Молодець жінка!

— А про Чобу чули? Цей Чоба зібрав хор з молодичок. Матушка, знаючи слабину церковного джигуна, розпустила хор. Тоді батюшка матушку по шиї та з хати. З маленькими дітьми. І аліменти не хоче платити. Каже: я не розписаний, а вінчання суд до уваги не бере...

— В ананьївській церкві цікавіша історія скоїлась. Благочинний Гончаров хотів прогнати з роботи п'яничку і дебошира дяка Букатинського. Та дяк перехитрив його: пустив чутку, що не витримає такої «кривди» і повіситься на дзвіниці. Після такого святотатства церкву закрили б, а Гончаров залишився б без джерела прибутку.

— Ха-ха-ха. Хитрий дяк!

— У нас в районі що не піп, то мішок сміху. Візьміть долинського — Гаценка. При кожному розподілі калачів чи грошей затіває бійку з церковним старостою Оце вчора чи позавчора старики віддубасили попа і намагалися обстригти його...

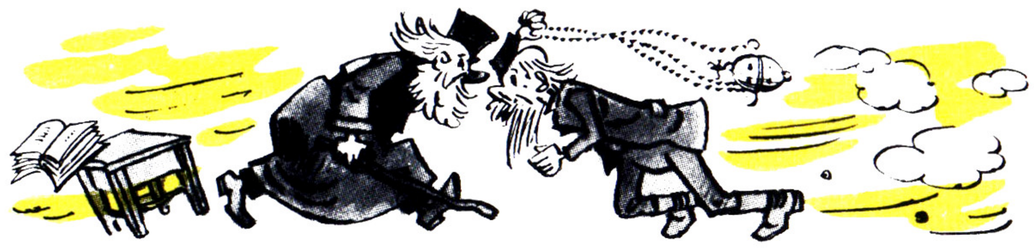

Розмову перебив телефонний дзвінок. Михайло Ілліч підняв трубку, вислухав якусь не дуже приємну нотацію (по обличчю видно було) і заклопотано поклав трубку.

— Знову про атеїстичну пропаганду, — сказав він. — Рекомендують лекції і бесіди про релігію будувати на місцевих фактах. А де ж ти їх візьмеш?

— А це що ви розповідали?

— Не варте уваги. Не факти, а фактики.

До кабінету увійшов листоноша. Подав телеграму. Михайло Ілліч прочитав її вголос: «Прошу захистити мене від зазіхань церковного старости. Чекаю вашого негайного втручання у справи долинської церкви. Священик Григорій Гаценко».

Присутні зареготали.

— Ось вам ще один факт для лекції.

Михайло Ілліч потер лоба.

— Людина просить захисту, а ви її в лекцію. Якось незручно виходить. От діла, так діла! Гаразд, ідіть, я подумаю..

Михайло Ілліч схилив голову на розкладені по столу підшивки, «графіки» та «заходи». А думки — хмарою, хмарою. Раптом із-за хмари показалися ангели. Залетіли прямо до кабінету. А один розлігся на столі. На підшивках, на «графіках» і «заходах». Посміхається. Погляд у нього такий глузливий.

Михайло Ілліч зовсім розгубився.

А ангел узяв щойно одержану телеграму. Прочитав. І очі в посланця божого заіскрилися добротою і теплотою.

«Ми хотіли кинути його в гарячу смолу, — вигукнув ангел, — а він же наш. Бачте, попи шукають у нього захисту!»

«У рай його!» — загомоніли ангели і дружно підхопили Михайла Ілліча на свої ніжні руки...

Мало не вкрали. Добре, що вчасно прокинувся.

М. КАЛЮЖНИЙ.

м. Ананьїв.

Репортаж на два розділи

Перший розділ:

НА ЩО МИ ОЦЕ НАТЯКАЄМО?

Прибули ми в чудесне індустріальне місто Харків, пішли по вулицях у ті інституції, де дають смачненького попоїсти, де і питвом солоденьким шанують, та слова з пісні не викинеш, іноді й гіркеньким частують...

Ішли, ішли і на комунальний базар прийшли. Заходимо в їдальню № 185.

Заходимо, як ото кажуть, у базарний день. Людей повно-повнісінько. Тісно. Посуду невистачає. Відвідувачі сідають за столи й, не роздягаючись, обідають.

Нема де повісити одежину.

Ця їдальня входить до Ленінського тресту їдалень. Директор тресту Сауленко Степан Маркіянович.

Ми й питаємо:

— Дорогий Степане Маркіяновичу! Чи ви коли-небудь навідувалися у «підлеглу» вам їдальню? У їдальню № 185? Кажете — давненько навідувалися. Ай, яй, яй!.. У вас єсть заступники. Єсть і головбух. Єсть і просто бух, і помбух. Єсть відділ кадрів. Єсть і відділ постачання, єсть і відділ харчування. Єсть кому навідатися. Єсть кому й упорядкувати, єсть кому допомагати й підсобляти. Допоможіть їдальні № 185!

А ось ми в їдальні № 334, на площі Тевелєва. Тут з верхньою одежею вирішили більш-менш кардинально. Отакенними літерами намальовано: «Відвідувачів у верхньому одязі не обслуговуємо».

А рядом ще більшими літерами попередження: «За пропажу шапок, кожухів і піджаків адміністрація їдальні (зав. т. Колодний) ніякої відповідальності не несе».

От тобі і маєш! Значить, сідаєш обідати, бери із собою рукавиці, шапку, піджака чи кожуха. Рукавиці клади на котлети — хай пропарюються. А шапкою борщ накривай. І шапка буде ціла, і борщ не прохолоне.

Нас упевняли: відвідувачі не хочуть роздягатися. Хвилюються, щоб хто одежину не поцупив...

Вочевидь, це не доказ. А коли й так, то ми висуваємо конструктивні пропозиції: іззаду зробити вішалку, а спереду поставити дзеркальні люстри.

Хай людина обідає й позирає — чи ніяка сатана кожуха з крючка не стяга.

У їдальні № 186 (Дмитрівська вулиця, № 12) — другий фасон. Переступивши порога, відвідувач роздягається і несе в руках пальто аж, аж... Аж у той кінець. Іде відвідувач коридором, а йому назустріч несуть супи, борщі, котлети, вінегрети... Отут вас можуть заздалегідь обідом пошанувати, у пазуху півмисочки борщу линути...

Біда та й годі! Краще, хороше, світле приміщення оцієї їдальні контора машинзбуту займала. Контора машинзбуту улітку приміщення здала, друга контора взяла.

Клопотали, у газетах писали — поверніть їдальні її хату. Нічого-нічогісінько! Єй-єй, якесь свавілля!

У Харкові п'ять трестів їдалень. У Харкові створено й міське управління громадського харчування. (Начальник т. Бережний).

Здавалося б, що оці могутні інституції подбають про все: і про охайність, і про чистоту, і про різноманітне, смачне меню.

Подбають і про те, щоб у великому промісько робітничому селищі Журавлівці була хоч одна загальна їдальня.

Немає ж! На підприємствах єсть, а загальної нема.

Тепер візьмімо меню. Ну, зайшли ми в дієтичну їдальню № 335 (вулиця ім. Іванова), ну й, значить, почали вагатися: брати чи не брати. Бо дивимося, тут таке меню, що не тільки хворий, а й здоровий не вгризе.

Читаємо меню: свинина з гарніром, парові м'ясні котлети. Зразкова тверда ковбаса.

О, дієта! Унизу, мабуть, забули дописати: «до ковбаси більше ста грамів не подаємо. Лікуйтеся нашим способом!»

Не знаємо, чи Яків Федорович Панков (зав. міським відділом охорони здоров'я) забігає у їдальні? Тільки навряд, мабуть, не буває й не забігає.

А воно ж, кажуть, лікарям рекомендується у їдальнях бувати. Особливо в дієтичних.

Щоб там не переплутали котлети: де м'ясні, а де овочеві.

На фабриці-кухні Харківського електромеханічного заводу лікар працює у постійному штаті. Це дуже добре.

Добре і те, що в заводській їдальні готують смачненькі, добренькі страви.

Одне недобре, одне погано: у їдальні темінь і грязюка. У коридорах навіть сніг лежить.

Звісно, періодично можна й очима посвітити. Але отут і до гріха недалеко. У коридорній темряві, чого доброго, ненароком і лоба до стіни притулиш...

На чистоту й порядок ми оце й натякаємо.

Розділ другий:

АВТОМАТИЗАЦІЯ ТА ЇЇ ПОПУЛЯРИЗАЦІЯ

У Харкові, на нашу загальну радість, дуже поширюється автоматизація. Застосовують її на підприємствах, поширюють її і в обслуговуванні побутових потреб.

Харківські заводи виготовляють усяке автоматичне обладнання, що автоматично подає різні страви: кофе, молоко, газовану воду, пиво, вино тощо. Продає газети, сірники, чистить черевики.

Сподіваємося, що буде такий автомат, який стягатиме й сорочки, штани, черевики. Поголить вас, помиє, ще й нагодує. Вам тільки лишається подякувати: «Спасибі! Спасибі! Досить!»

А автомат вас запрошує: «Приходьте вечеряти. На вечерю вареники і смажена ковбаса. По чарці ні, ні... Ні, боже мій! Бо ви ідете на нараду, а на нараду і автоматично не можна під мухою приходити!..»

Розпречудесна штука автоматика! Велика її жде перспектива!

У Харкові нас найбільше зачарував «Автомат-закусочна».

Уявіть собі — світла, простора зала. У залі різні закусочні автомати. Упхнув жетона — одержуй бутерброда.

От на кофе — хоч пхай жетона, хоч не пхай, відповідь одна: «воду відключили...», «автомат несправний...», «автомат не працює...»

Розповідали, що на кофе-автоматі й інші штукенції бували. Засунуть жетона, а воно поцокотить, погуркотить і каже: «Їжте бутерброда сухеньким. Кави нема!»

Отут би годилося механікам старанніше подбати, щоб воно отакого чудного не балакало — кави нема!

Хороший і автоматичний прилад — вимірювальні дозатори. Точно набирає й точно відмірює літр молока. Літр, півлітра чи два літри.

Хоч, правда, у магазині № 6 (Сумська вулиця, № 126, зав. магазином т. Рибкін) не вірять в автоматичне чудодійство. Дозатори переустаткували...

Розливають молочко мускульним способом. Кажуть — значно вигідніше. Молоко дома не скисає... Завжди солоденьке, свіженьке...

А на пиві, — деякі продавці доказують, — дозатори — це ціла згуба. Без піни міряє...

Отаке лихо, роками міряли з піною, а отут механічний переворот — дозатори і сатуратори!

Е, ні! Ухвалили — загальмувати... Поскручували дозаторам і сатураторам якісь головки й з божою допомогою перейшли на старі способи: почали розливати пивце черпаками.

Душею й серцем оті продавці за споживача уболівають. Бурлящої пінки йому добавляють. Хай, сердега, не впивається...

Доказують: міцніше на ногах буде стояти. З піни зроду-звіку не захитається.

На жаль, ще трапляється в автоматизації і чудне і смішне. У чималенькому магазині «Вино» (проспект Сталіна) працювали й самі вино доставляли, й самі розливали два продавці.

Автоматизували у магазині розлив вина. І вийшло: замість двох, працюють учотирьох.

Один жетони дає, другий — штатний механік по ремонту, третій — робітник, що вино в дозатори наливає, і ще один, що оце все діло оформляє.

Отут ми ще раз натякаємо: автоматизація вимагає ще й кваліфікації!

Ол. КОВІНЬКА,
спец. кор. Перця.

м. Харків.

БАЙКА ПРО КИЦЬКУ ТА МУХУ

(НЕ ДЛЯ ДОШКІЛЬНЯТ)

Кицька почала вертіти
Хвостиком коло люстерка:
— Я не проста, — каже, — діти,
Кицька вам... я мільйонерка!..
Я служу у Дитвидаві,
Ніби як за тягача...
Постачаю їм автуру
У малу літературу,
Для малого читача.
Біля мене їх чимало.
Веселенько жити стало...
Мають дачки, мають ЗІМи,
І мені не кепсько з ними.

Цю промову й Муха вчула,
Крильцями поворухнула,
І сказала.
— В цім Видаві
Я не в меншій шані й славі!
І мені
Від поетні
Много літ нема одбою...
Хай ще Кицька та зрівняється зі мною!..

Тут подвійна вже мораль:
Діток жаль
І грошей жаль.

Сергій **ВОСКРЕКАСЕНКО.**

Тернопільський чудодійник

У Тернополі недаремно кажуть: «Кинь директора облкниготоргу М. Х. Флейшмана в море і він вирине з рибиною в зубах!»

Якось надіслав цей директор до Києва, на адресу «Укркниготоргу», два контейнери книжок. Розкрили ті контейнери, а там замість книг... картопля для працівників «Укркниготоргу». Чудеса та й годі!..

Стало відомо, що бухгалтер облкниготоргу одержує премії за... безаварійність. Знову чудеса! Які ж, скажіть на милість, можуть бути аварії у бухгалтера? Перекинув чорнильницю на річний звіт? Замість дебета врізався у кредит?..

Виявляється, Флейшман на посаді бухгалтера утримував... шофера легкового авто.

До речі, одне порушення вилупилося з другого, значно більшого. Облвиконком дозволив облкниготорговi придбати машину за рахунок понадпланових прибутків. А прибутків немає, хоч плач! Але Флейшман не розгубився. У нього просто опустилися руки... прямісінько в каси магазинів і вигребли звідтіля 42 тисячі карбованців.

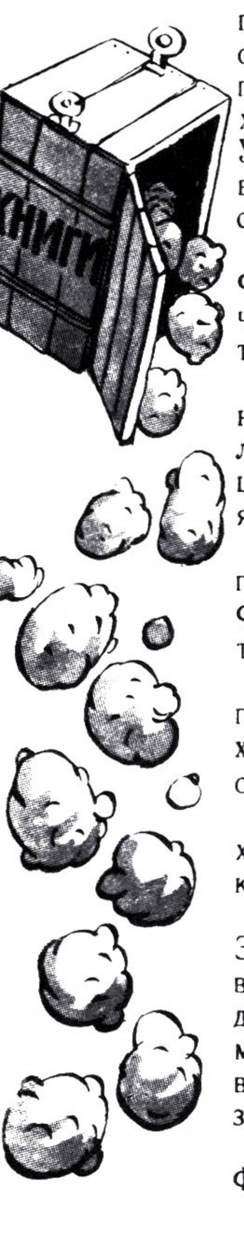

Аж на дві автомашини вистачило!.. Одну Флейшман купив для себе, другу — для начальника обласного управління культури т. Бея.

Після цього пішла писати губернія! Заступник міністра культури пише т. Бею: «Ви стали на шлях незаконного придбання автомашини». Бей — заступникові міністра: «Я не я — машина не моя. Підвів Флейшман».

Заступник міністра — Бею: «Пропоную розглянути питання про дальше перебування Флейшмана на посаді директора облкниготоргу».

Бей — заступникові міністра: «Флейшмана попереджено. Облуправлінням вживаються заходи до добору кандидатури на директора облкниготоргу».

Минає рік, другий, починається третій. Заходи собі «вживаються», т. Бей на машині катається, а Флейшман собі і вухом не веде.

Зате інших надути ніколи не лінується. Значилися на базі облкниготоргу два пакувальники Канафоцький і Новиков. Як легендарний «підпоручик Кіже», вони «фігури не мали», на роботі ніхто їх не бачив. «Впакувавши» 3815 карбованців, обидва непомітно звільнилися.

— Чому вони не працювали? — запитали Флейшмана.

— Чим?

— Руками, звичайно.

— Їм руками не дозволяється. Вони — футболісти.

— Небезпечна гра, директоре! Глядіть, щоб вам не забили «пенальті» за незаконно сплачені гроші.

— Не заб'ють! У мене центральним захисником — заступник голови виконкому т. Дорофєєв. Утримувати футболістів — це його вказівка!

Так і не забили. Бо Флейшман має в Тернополі цілу команду захисників.

Щождо взаємин з підлеглими, то тут уже їм самим доводиться захищатися від Флейшмана. І не безпідставно, бо тільки за останні два роки він звільнив з своєї системи понад сто працівників.

Процес звільнення не забирає у директора багато часу. На одних зборах Флейшман так промовляв до продавця Н.:

— Ми вас висунули з продавця кіоска на продавця магазина? Висунули! А можемо так само легко і зсунути. Ви знаєте, як Іван Грозний сказав своєму синові: «Я тебе породив, я тебе і вб'ю!»

Ну, кому ж, як не директорові облкниготоргу, знати, що сказав Іван Грозний? У нього ж всі книги в руках!

Проте Флейшман не завжди посилається на Івана Грозного. Він здебільшого власними руками випихає за двері тих, хто йому не подобається.

Так було звільнено комуністів Олександренка та Бовіну за те, що критикували Флейшмана на зборах.

— Я їм дав хороші характеристики! — виправдується Флейшман.

Що ж, характеристика йому грошей не коштує. Інша річ, коли б довелось розраховуватись з прибиральницями Поворозник і Кучерас, які вже й самі не знають, чи вони прибиральниці в облкниготорзі, чи хатні робітниці у Флейшмана: вже кілька років підряд безплатно прибирають йому квартиру, пораються на його городі, а дружина Флейшмана примушує їх ще й спекулювати на базарі.

— На базарі торгують?.. Відрізи мої продають?!.. Щось я такого не пригадую! — намагається пригадати і ніяк «не пригадає» Флейшман.

Нічого не поробиш, дуже вже коротка пам'ять у Марка Хаїмовича.. Має він звичку брати у касах книжкових магазинів гроші «під звіт» і, як на гріх, забуває їх повертати.

Накатав на таксі 1600 карбованців державних грошей і забув заплатити.

Роздарував чотири тонни вугілля за рахунок облкниготоргу і забув за те вугілля заплатити.

Відремонтував за рахунок облкниготоргу свою квартиру і знову ж таки забув заплатити.

Виникає цілком слушне запитання: чи не занадто вже є підстав, щоб взяти Флейшмана за рученьку та одвести куди слід? Виявляється — ні! Виявляється, до Флейшмана не так легко приступити, бо Флейшман... передовик.

— Ми домоглися перевиконання плану товарообороту з року в рік, з місяця в місяць! — б'є себе в груди заповзятий директор.

Глянеш одним оком — справді перевиконує. А коли розплющити й друге око, — все відразу стане зрозумілим.

Рік у рік, місяць у місяць Флейшман обдурює державу. Магазини повинні торгувати книгами за готівку, але за його вказівкою відпускають художню літературу підприємствам, установам, організаціям по безготівкових розрахунках дрібним оптом». У рахунках же для банку пишуть, що це не художня література. Обман? Обман. Автолавка замість роздрібного продажу комплектує сільські бібліотеки з оплатою через банк. Обман? Обман. А згідно закону вся сума реалізації по «дрібному оптові» не повинна зараховуватись у роздрібний товарооборот. У 1958 році таким чином було продано художньої літератури майже на півмільйона карбованців. Значить, план не було виконано? Не було. Керівництво облкниготоргу не мало права одержувати премії? Не мало! А облкниготоргові тільки в тому ж таки 1958 році незаконно сплачено 45 тисяч крб. преміальних, з них керівним працівникам 14,7 тисяч і самому Флейшману — 4800 карбованців!

Але про які премії може йти мова, коли розтрати і недостачі по Тернопільському облкниготоргові за шість років зросли з 52 до 366 тисяч карбованців!

Чортзна-що виходить!

Розтратив продавець В. Сушкевич 31 тисячу карбованців, а т. Бей за це Флейшмана — премією. Розтратив завідуючий центральною книжковою базою Р. Гавур 40 тисяч карбованців, а т. Бей за це Флейшмана — премією... На, знай!.. Розтратив продавець Коляда 40 тисяч карбованців, а т. Бей знову ж таки «багатостраждального» Флейшмана премією, премією, премією... А на! А на! А знай!

Отак премії з одного боку та з другого і не дають втопитися Флейшману. Дійсно, вкинь його в море, а він і в морі премію у вигляді риби схопить.

П. ЛУБЕНСЬКИЙ,
спец. кор. Перця.

м. Тернопіль.

НА СТУКГРЮКІВСЬКІЙ РТС

Мал. БЕ-ША

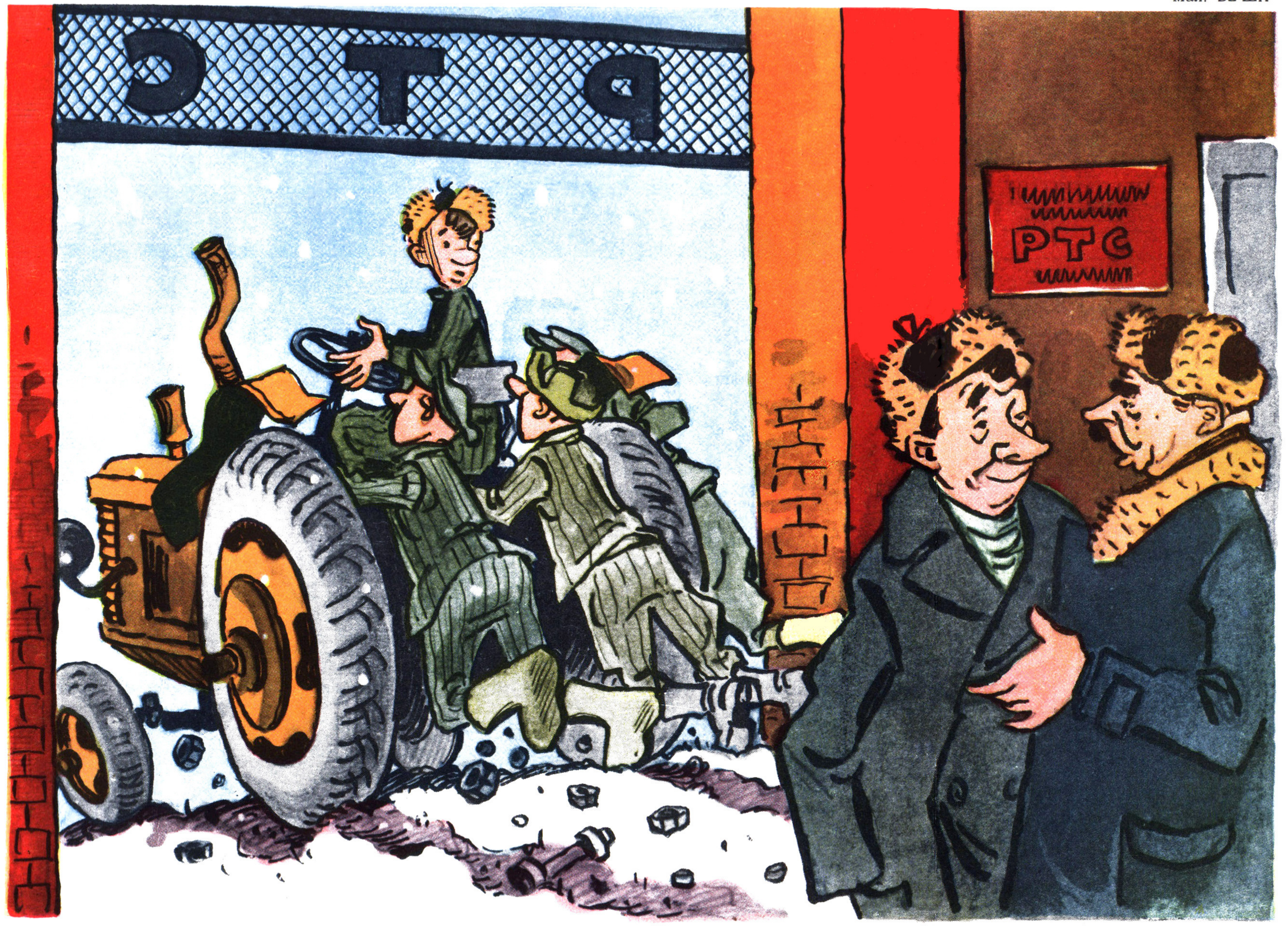

Випхнули з ремонту...

З КАЛАМУТНИХ ДЖЕРЕЛ

До нас приїжджають десятки тисяч людей з різних країн світу. Приїжджають мільярдери і мільйонери, комерсанти і діячі культури, спортсмени і студенти, конторщики і робітники, лікарі і селяни... Одним словом, всі, хто хоче, приїжджають. Всім відкрито дорогу в наш привітний дім.

Та не всі їдуть з щирим серцем і відкритою душею. Є й такі, котрих цікавлять виключно калюжі. І де вони тільки тих калюж не відшукують! І в підслуханих обивательських розмовах, і в «творах» різних психологів, соціологів та інших «ологів», і в наклепницьких вигадках негідників, які зрадили свій народ, свою країну і тепер готові з голови до ніг облити їх брудом.

Ось зразки такої «творчості».

Двоє, даруйте на слові, науковців — співробітники Російського дослідницького центра (є й такий!) Гарвардського університету у США Алекс Іленкс і Реймонд Байєр ошелешили американського читача новим «опусом».

На обкладинці їхньої макулатури написано — «Радянський громадянин».

Власне, Іленкса і Байєра не можна вважати авторами цієї книжки. Вони просто-напросто упорядники, бо старанно (будемо справедливі) зібрали і прокоментували всі антирадянські пасквілі бандерівців, бульбівців, власівців, мельниківців та іншої нечисті, яка втекла від народного гніву аж за океан.

Та й самі Іленкс і Байєр не претендують на авторство. Вони щиро визнають у своєму «науковому дослідженні» (так іменується збірник брехень і наклепів), що їх «праця» грунтується на свідченнях «біженців».

Ач які «біженці»! Палили, грабували, вішали рідних братів, тікали потім щодуху від народного гніву і... стали «біженцями». Не біженці вони, а вигнанці.

Можна було б і цього разу сказати: «Собака бреше, вітер несе». Але в названій книжці чимало уваги приділяється так званому національному питанню і зокрема «українському питанню».

Що ж воно за «питання» знайшли Іленкс і Байєр? Ого! У них що не сторінка, то «відкриття».

Автори книжки прийшли, наприклад, до висновку, що український народ «в культурному відношенні це високорозвинутий народ».

Чим не відкриття! Ось де вони, колумби українського народу! А українці і не знали, що вони високорозвинутий народ. Спасибі Іленксу і Байєру, відкрили очі, навчили нас, що ми є за народ.

Потім виявляється, що український народ «має свою мову, літературу». Відкриття за відкриттям. Ні, що не кажіть, а Іленкс і Байєр — генії. Вони, наприклад, прийшли навіть до такого висновку, що українці «населяють економічно багату, повністю розвинуту в сільськогосподарському і промисловому відношенні територію».

Виявляється, Україна це зовсім не дика і безлюдна пустеля. Виявляється, є в нас і сільське господарство, і промисловість, і все інше. А ми думали...

А що ж все-таки непокоїть авторів книжки? Вони разом з «лідерами переміщенців-українців» журяться, що Україна входить до складу СРСР і з сумом згадують, що українці колись «навіть мали протягом короткого періоду незалежний український уряд».

Що «протягом короткого періоду», то це правда. А щодо «незалежності» того уряду, то його незалежність трималась на кайзерівських багнетах. Це вони оплакують той «уряд», який привів до нас німецьких окупантів. Той «уряд», який торгував Україною на всіх міжнародних ярмарках.

Ось за яким «урядом» плачуть Іленкс і Байєр та їх побратими — українські буржуазні націоналісти.

Не одних Іленкса і Байєра зацікавив образ радянської людини. На книжкових базарах Західної Німеччини з'явилася книжка якогось Клауса Мінерта «Радянська людина». Автор її видає себе за знавця «душі радянської людини». Звідкіль він її знає? Виявляється, Мінерт один з вишкребків тих німців, які допомагали цареві грабувати трудящих росіян, українців та інші народи колишньої царської Росії. Він один із нащадків тих, пам'ятаєте, що про них Тарас Григорович писав: «А на Січі мудрий німець картопельку садить...»

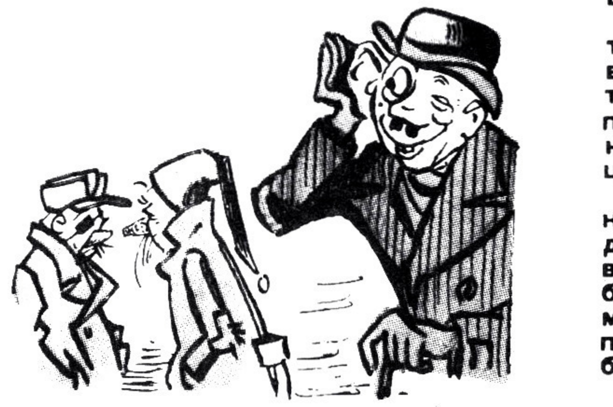

І цей новоявлений «знавець» душі радянської людини силкується «знайти шлях до її (радянської людини) серця і розуму», намагається, як він сам твердить, «допомогти читачеві пізнати радянських людей».

Як же Мінерт шукає тих шляхів? Він вештається по ресторанах і прислухається до розмов п'яних. Він стоїть у чергах до тролейбуса і нотує розмови, він пролазить у трамваї, вагони метро, товпиться біля вітрин магазинів. І все пише, нотує, коментує... Він аж захлинається від задоволення, коли йому доводиться впіймати з уст обивателя якусь репліку на адресу комунгоспу чи житлоуправління.

О, пан Мінерт далеко зайшов у вивченні радянської людини. Він, наприклад, дійшов до висновку, що «якість західних костюмних тканин далеко вища, ніж радянських».

Не будемо кривдити пана Мінерта. Його тато й мама скривдили — не дали розуму. Бо й справді, коли б ото по якості тканини та по кроєві штанів судити про людей, то Мінерту вже давно було пора ходити в західнонімецьких міністрах, а не перебиватися на антирадянських побрехеньках. Штани в нього, кажуть, з добрячої тканини (чого не скажеш про розум).

Мінерту все не до вподоби, все не так, все радянське коробить його. Він гнівається, він люто бурчить, він бризкає отруйною слиною.

— Не чути пісень, які звичайно співалися тоді, понад сорок років тому, — журиться Мінерт.

Мабуть, він хотів би хоч краєчком вуха почути «Боже, царя храни» чи «Слався, слався, руський царю». Чи, може, він хотів почути тужну пісню про гірку вдовину долю чи про важке сирітство? Не чув? І не почує!

Мінерт, що не ляпне у своїй книзі, то не можна читати без сміху. Ось слухайте. «Історія літератури, так само, як і кожен гуманітарний предмет, вивчається в радянських школах «по-марксистськи».

Оце то втяв! Може, Мінерт хотів би, щоб у наших школах вивчалася література і всі гуманітарні науки по-аденауерському з позицій людиноненависництва? І сконаєте, пане, а не дочекаєтесь цього.

Вигадок, нісенітниць, побрехеньок, пасквілів про радянську людину Мінерт зібрав чимало. Але вся ця писанина мінертів, іленксів, байєрів тільки збільшує колекцію макулатури. І ніколи цій немічній писанині не вдасться перетворити біле на чорне.

Л. МОСКОВЧЕНКО.

perec-ua. perec-ua.

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

ЗАГАДКОВИЙ МАЛЮНОК

Якими грає керівник установи?

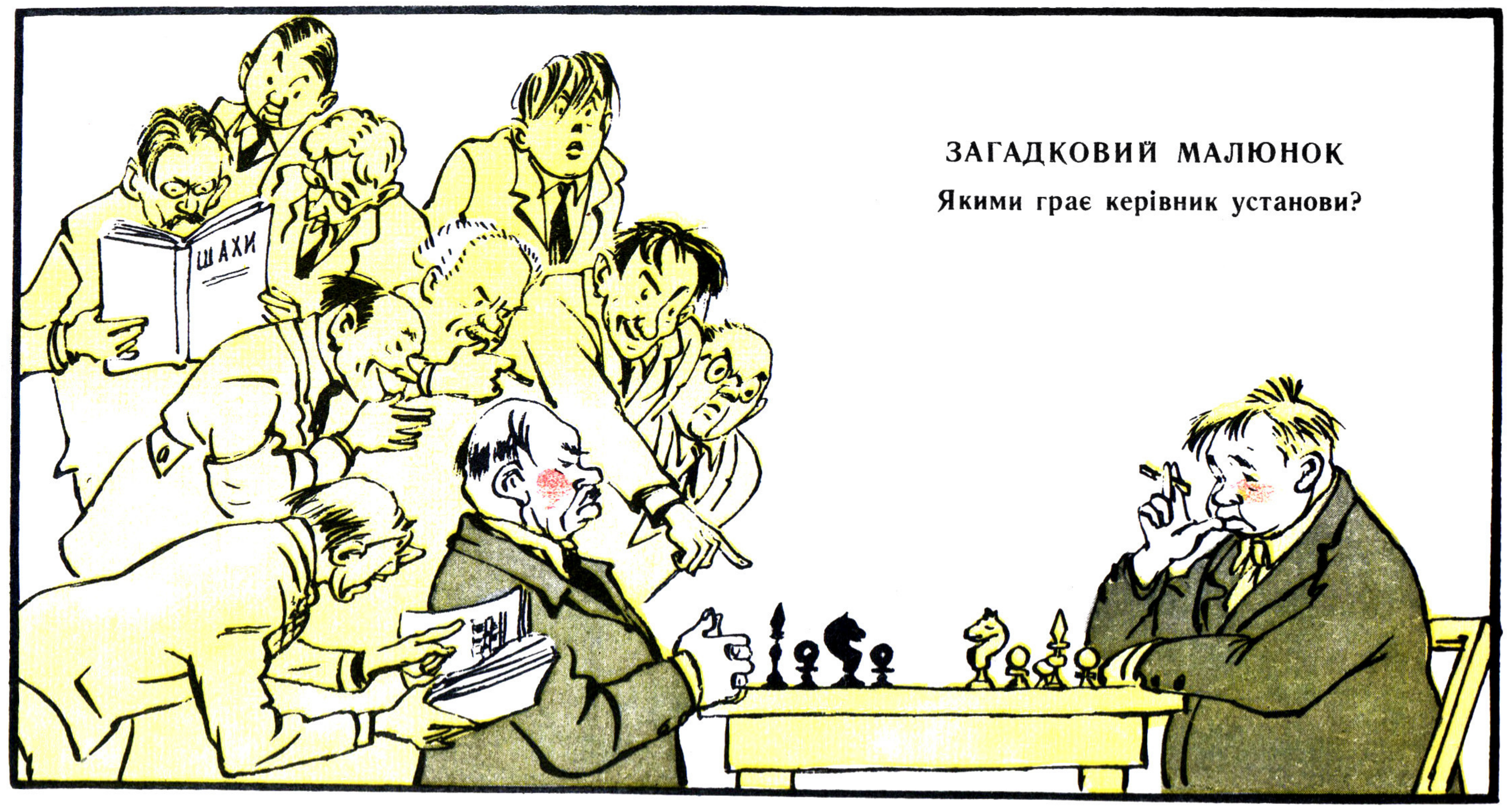

Грошоперероблка

З Чернігівщини повіяло засухою... Оце недавно ми сповіщали про засушений овочосушильний завод у Комарівському районі, а вже нам пишуть про інше — про будівництво овочосушильного пункту в Острі.

Чотири роки тому почалося це будівництво. За чотири роки Чернігівська облспоживспілка, яка взялася за це діло, блискуче провела такі чотири операції по використанню капіталовкладень:

1) Пробурила в Острі артезіанські колодязі для постачання овочопереробки водою.

2) Опустила в колодязі труби.

3) Передала ті колодязі... дітям, які, не гаючись, закидали їх сміттям і камінням.

4) Підрахувала, що таким чином цілком вдалося зарити в землю 51.000 карбованців.

Тепер, коли виявилося, що колодязі до самого верху вже забито, а асигнування ще не всі використано, перед облспоживспілкою постала нова проблема: що робити далі?

Над розв'язанням цієї проблеми сумлінно попрацювали голова Чернігівської облспоживспілки т. Харута та головний інженер відділу капітального будівництва тієї ж таки облспоживспілки т. Ткаченко. Спільними зусиллями вони вирішили почати будівництво невеличкого овочопереробного пункту спочатку. І почати знову з колодязів. Але старі покинути, а почати бурити нові.

Щодо грошей, то їх, безумовно, в облспоживспілці й на ці роботи вистачить. А от чи вистачить у керівників облспоживспілки духу довести роботу до кінця — про це сказати важко. Адже і тепер уже видно, що в Острі потрібен овочопереробний пункт принаймні втричі потужніший, ніж заплановано.

Усім видно, тільки не керівникам облспоживспілки.

Латвійська сатира

Шлюота

Латвійський сатиричний журнал «ШЛУОТА» («Мітла») — м. Рига.

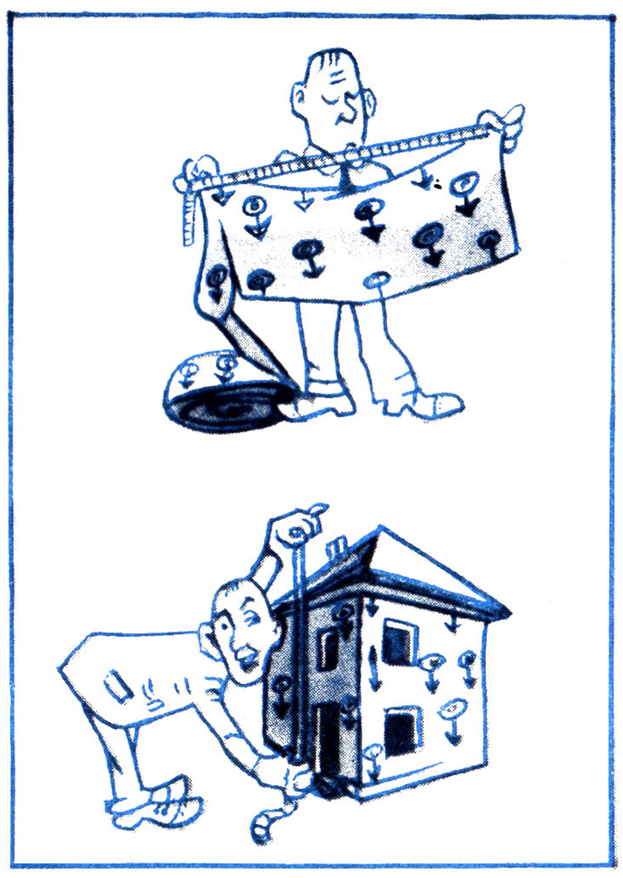

З того ж самого матеріалу.

Акт передачі саду.

ЗАВЖДИ ЙОГО ДОВОДИЛОСЬ ТЯГТИ...

...до школи...

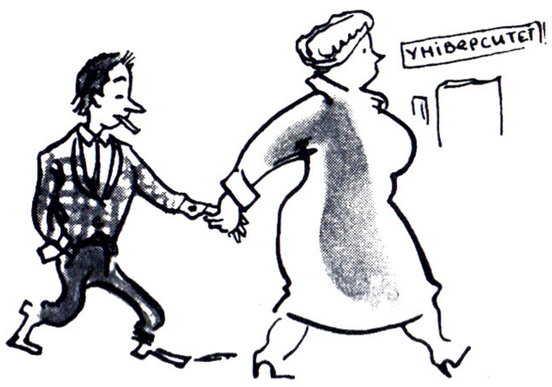

...до університету...

...до витверезника.

Без слів.

Піджак хабарника.

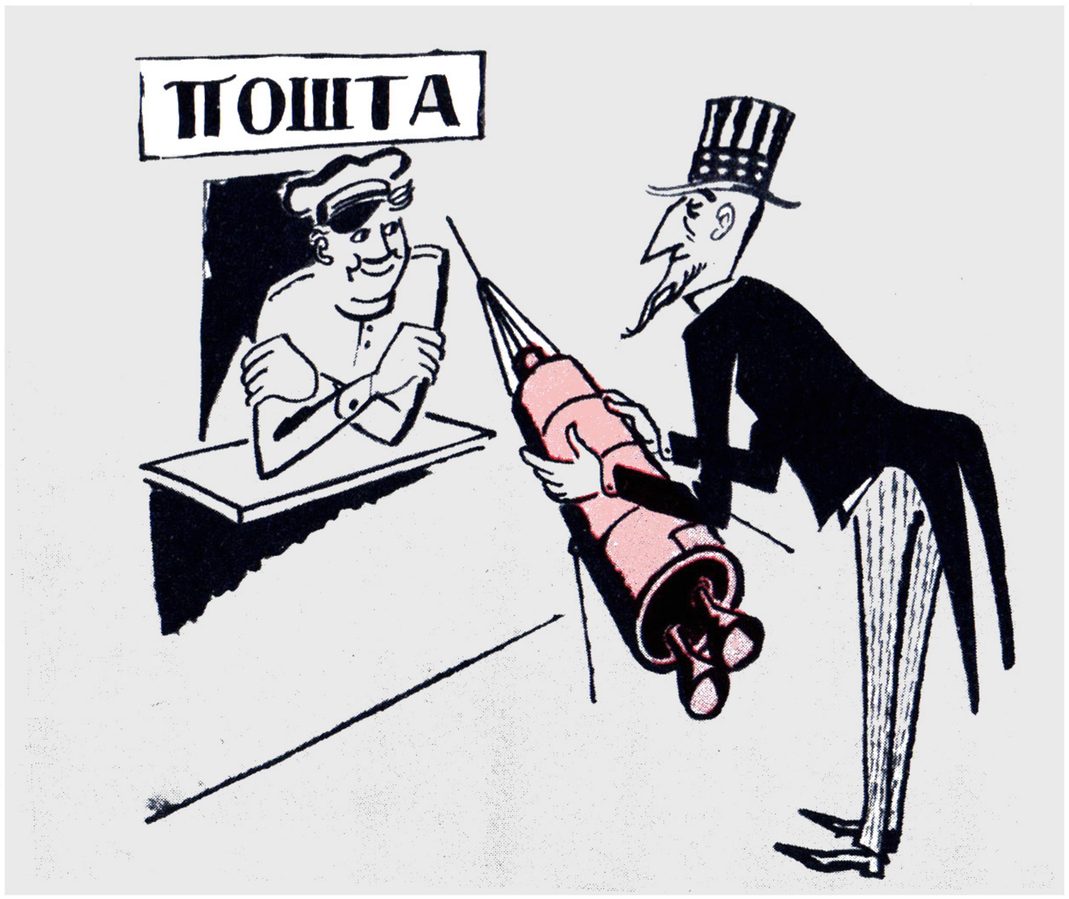

Дядько Сем. — Я хотів би послати це на Місяць.
(«Дикобраз» — Прага).

тися до батька, тобто до сенату Сполучених Штатів. І сенат розсудив: «Штат Арізона міркує, як справжній американський штат, цілком з точки зору законної конкуренції. Це, може, і шкодить інтересам цілої нації, але капіталістичні принципи перш за все». І «нахабному» штатові, який намагався захопити чужу воду, відмовили.

ДВОЄ «ЛЕБЕДИНИХ ОЗЕР»

Берлінський Державний оперний театр, який міститься в демократичній частині міста, вперше у Німеччині поставив повністю безсмертний балет П. І. Чайковського. Успіх нової вистави — надзвичайний. «Це велика культурна подія» — пишуть газети.

У Західному Берліні в ці дні також багато розмовляють про лебедів і про озеро. Але то вже зовсім інші розмови, які нічого спільного з балетним мистецтвом не мають.

Є в Західному Берліні озеро Грібніцзеє. Його ще «Лебединим» називають: там завжди плаває багато білих лебедів. На тихих водах і берегах Грібніцзеє і відбулося оте західноберлінське «Лебедине озеро».

Режисерами і виконавцями були американські окупанти. Вирішили американці трохи відпочити від турбот по охороні «свободи і демократії», розважитися. Взяли свої автомати, вийшли на береги Грібніцзеє та й почали полювати на лебедів...

Видовище це було неабияке, бо досі нікому і ніколи ще не спадало на думку так полювати. Американські мисливці, напевно, були дуже задоволені своєю витівкою, а що, полюючи на лебедів, тяжко поранили семирічну німецьку дівчинку, так то ж дрібнички для окупантів.

Отаке «Лебедине озеро» показали американці у Західному Берліні.

Нотатки ПРО ЇХНІ ПОРЯДКИ

ПРО АРХІТЕКТУРУ Й ДЕМОКРАТІЮ

Зібралися якось депутати боннського бундестагу та й стали гадати, що б його такого утнути для пожвавлення парламентської діяльності. Бо ж засідання бундестагу проходять мляво, депутати нудьгують і часто, не дочекавшись кінця, тікають собі додому.

В чому ж річ?

Хтось із депутатів зробив просто-таки геніальне відкриття. У всьому, бачите, винна архітектура!

Хіба ж це парламентський зал? Хіба ж тут можна розгорнути справжню парламентську діяльність? Ніяких умов!

І почали боннські парламентарії складати різні проекти перебудови того залу. Досвідчених архітекторів запросили, радилися, сперечалися. Бо ж проектів надійшло чимало. Одні пропонують зробити той зал у формі кола, інші наполягають на прямокутній формі. Одні виступають за амфітеатр, інші розхвалюють цілком нові форми.

Хтось запропонував, щоб у новому залі депутати від правлячої партії сиділи проти депутатів опозиції. Щоб під час засідань вони бачили один одного, тоді краще буде сперечатися, лаятися, і це внесе пожвавлення у парламентську діяльність.

Ще й досі тривають суперечки, як оту велику парламентську реформу здійснити, щоб піднести боннську демократію на ще вищий щабель...

У відомій байці Крилова квартет звірів сідав і так і сяк, а проте з музикою у них ніяк не витанцьовувалося. Так і в боннському бундестагу. Як не перебудовуй той зал засідань, як не розсаджуй боннських депутатів, все одно демократією там і не пахне.

ДИПЛОМ ЗА ГРОШІ

У Сполучених Штатах можна досить швидко і легко одержати диплом про вищу освіту. Були б тільки гроші! Для цього існують близько 200 заочних інститутів, в яких навчається 75.000 «студентів». Всі заочні інститути належать приватним особам, і власників їх, звичайно, не стільки цікавлять академічні успіхи студентів, скільки своєчасне одержання плати за навчання. Недарма ці «заочні інститути» мають у Сполучених Штатах влучну назву: «докторські млини».

СУЧАСНА БУВАЛЬЩИНА

Жили-були у Сполучених Штатах два брати — два штати — Каліфорнія та Арізона. Один брат, тобто штат, був дуже багатий, мав високо розвинену промисловість — це Каліфорнія. А другий брат — Арізона — був бідний і заздрив своєму багатому братові. Багатий брат будував та будував нові заводи і добудувався до того, що в штаті стало невистачати води, бо заводи дуже багато води випивають. Тоді штат Каліфорнія звернувся до свого сусіда штату Арізони: «Любий брате, ти маєш велику річку Колорадо. Несе вона даремно свої води у Мексіканську затоку і ніякої користі від цього ні тобі, ні мені. Дозволь збудувати на твоїй території греблю і відвести трохи води для моїх заводів».

І відповів на це штат Арізона: «Знайшов дурня! Хто погодиться своє добро віддавати? Якщо твоїм заводам потрібна вода, то хай власники заводів перевезуть заводи до нас. А ми їх водою забезпечимо».

Образився штат Каліфорнія і вирішив звернутися до батька, тобто до сенату Сполучених Штатів. І сенат розсудив: «Штат Арізона міркує, як справжній американський штат, цілком з точки зору законної конкуренції. Це, може, і шкодить інтересам цілої нації, але капіталістичні принципи перш за все». І «нахабному» штатові, який намагався захопити чужу воду, відмовили.

У Західній Німеччині публікуються заклики керівників реваншистських організацій до об'єднання їх в боєздатні бригади, готові першої-ліпшої хвилини до активних дій. (З газет).

Мал. В. ЛИТВИНЕНКА

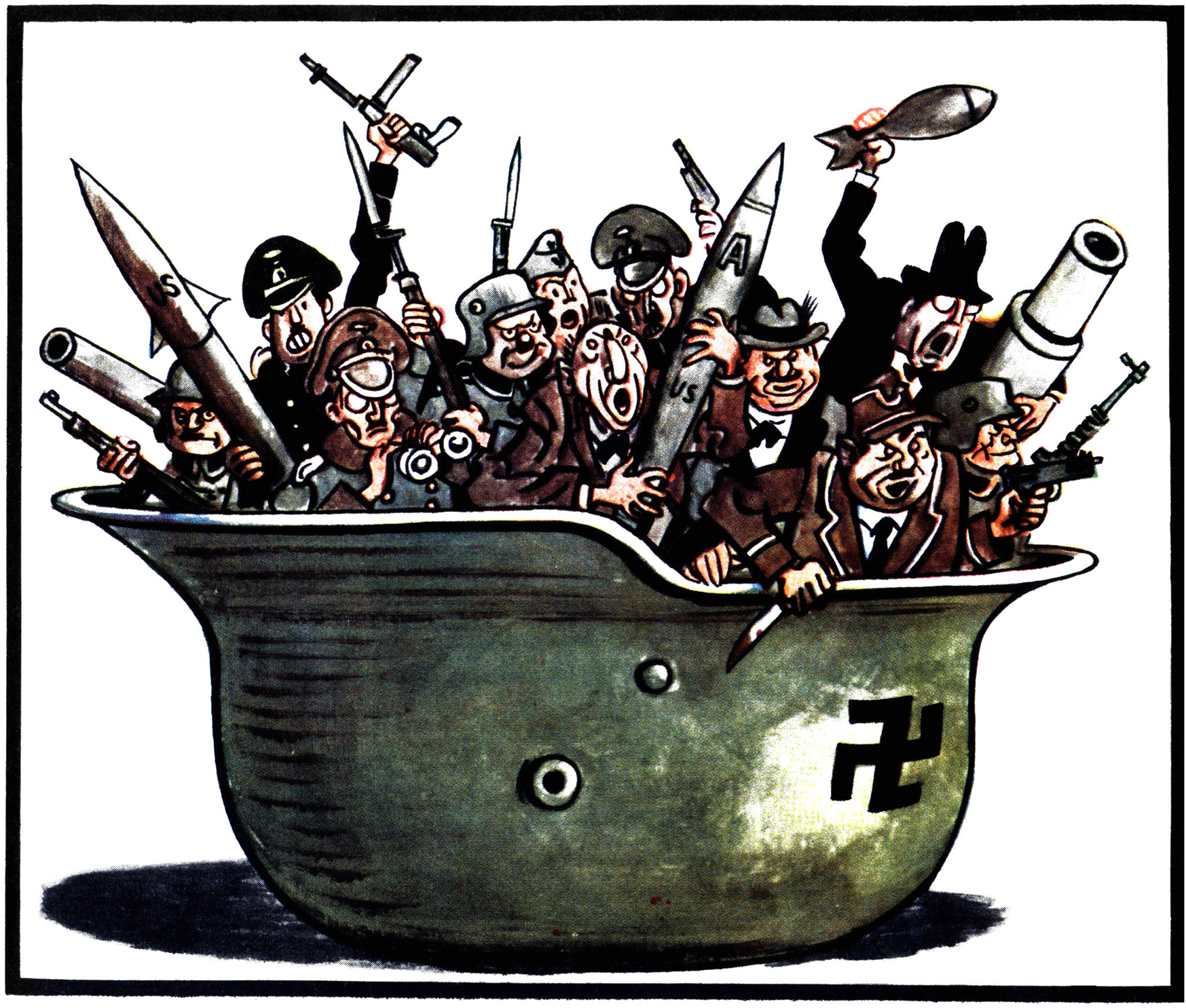

Західнонімецькі реваншисти у своїй тарілці.

БЕЗ ОДРИВУ ВІД ВИРОБНИЦТВА

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Заміряє.

І КЛУБИ І НЕ КЛУБИ

Гарний клуб збудовано в колгоспі ім. Петровського, Хмільницького району на Вінниччині.

Не гірший і при Кононівській РТС, Шрамківського району на Черкащині.

Це дуже приємно.

Але виявляється, що мало збудувати будинок і клубом його назвати. Від того, що на ньому «Клуб» написано, він ще клубом не стане.

У кононівських механізаторів клуб новий, а кінофільми демонструються старі і плівка раз у раз рветься. Та ще й завклубом немає, бо обком профспілки ніяк не наважиться таку посаду затвердити.

У колгоспі ім. Петровського є посада і є завклубом Станіслав Іщук. Тільки на клубі замок висить, а Іщук з клубною гармошкою день і ніч по весіллях та хрестинах гасає.

Бажаючі на новий клуб помилуватися можуть тільки у вікна зазирати.

Коли ж, нарешті, чиєсь хазяйське око туди гляне і розумні висновки з цього зробить?

Виставка ШИРНЕТРЕБА

ДОРОГЕ ЦУРПАЛЛЯ

Ось бачите — цурупалки лежать.

Це — не прості цурупалки. Полтавському заводові «Електромотор» потрібні були ручки до молотків.

Звернувся завод з відповідним проханням до Київської контори «Інструментзбуту» і одержав звідти купу необтесаного, необструганого паліччя по «скромній» ціні — 3 карбованці 70 копійок за ручку. У руки ті ручки можна брати, лише добрячі рукавиці одягнувши.

Голова завкому «Електромотора» т. Бутенко, який надіслав на нашу виставку ці держачки, пише так:

«Якщо київська контора і далі отак «збуватиме» ломаччя, то вона на цьому заробить так, як отой майстер, що качалками торгував: одну продав, а дев'ять баби на голові побили».

Цілком правильно пише голова завкому!

НОЖОВКИ ДЛЯ КАРТОПЛІ

Слюсарі Кіровоградського міськпромкомбінату надіслали на нашу виставку ножовочні полотна, випущені Одеським заводом фізприладів «Червоний Жовтень». Вони пишуть:

«Полюбуйся, Перче, які «струменти» ми маємо! Пиляти цими полотнами можна що хоч: капусту, моркву, буряки і навіть ріпу. Залізо теж можна різати, якщо воно не міцніше за картоплю або ріпу. Лише тоді, коли залізо трапиться тверде, — діло не йде.

Вистав, Перче, ці полотна на видному місці — хай усі знають, що на Одеському заводі фізприладів не перевелися ще «художники»-бракороби».

ЗАГАРАНТУВАЛИСЯ...

Тут вам і задача, тут вам і головоломка — та ще й які! Аж з Білорусії до нас дійшли.

Правління колгоспу ім. Калініна купило в Освейській РТС (Вітебська область) трактор «ДТ-20» № 19862, випущений Харківським тракторним заводом. Купило і 15.698 карбованців заплатило.

Поробив той трактор 100 годин та й зупинився, бо первинний вал головної передачі переломився.

От вам і задача — де новий вал роздобути?

Написало правління колгоспу ім. Калініна листа директорові ХТЗ і дуже ласкаво та переконливо попросило замінити вал. І одержало відповідь, підписану начальником відділу збуту ХТЗ т. Середином. Він теж дуже ласкаво порекомендував придбати той вал у Вітебській конторі «Автотракторозбуту».

Отут уже почалася головоломка.

У Вітебську сказали, що запасних деталей до тракторів «ДТ-20» поки що з заводу не одержували.

Звернувся колгосп ще й до Полоцької контори «Автотракторозбуту» і таку ж саму відповідь одержав.

Викликав після цього колгосп державну комісію, яка склала акта, що отой клятий вал був дефектний, тому-то він і крутився не двісті годин, як гарантував завод, а лише сто.

Надіслали акта до ХТЗ з просьбою вислати хоч якогось заваляшого валика. І одержали з заводу... грошовий переказ на 61 крб. 80 коп., тобто вартість отого самого первинного з головної передачі.

Тулили, тулили той переказ до трактора, — не бере: стоїть трактор, як укопаний.

І запитує тепер правління колгоспу ім. Калініна, що ж йому робити. Новісінький трактор байдикує, а ХТЗ виконання своїх гарантій не гарантує...

А що ж його робити? Ще одного трактора купити та й вийняти з нього вал. Може, попадеться не дефектний!

КУМАСІ (Трагедія)

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Премії Перця

Редколегія ПЕРЦЯ відзначила грошовими преміями авторів кращих матеріалів, уміщених у журналі протягом 1959 року.

КОВІНЬКУ О. І. (Полтава) — за фейлетони «Весняні мініатюри» та «Кременчуцькі новини», надруковані в № 8 та № 22.

КЛЮЧИНУ П. Ю. (с. Карабутів, Смілівського району на Сумщині) — за байки «Вовк і Лев» та «Чорт і Євангеліє», надруковані в № 16 та № 21.

ГОДОВАНЦЯ М. П. (Кам'янець-Подільський, Хмельницької області) — за байку «Лисиця і Козел», надруковану в № 19.

МОТОРНОГО О. Д. (с. Спаське, Хмелівського району, Кіровоградської області) — за гумореску «Слизьке масло», надруковану в № 2.

ДОНЦЯ І. М. (м. Чернівці) — за народні усмішки «Комісія на птахофермі» та «Довідався», надруковані в № 22.

НЕМИРОВИЧА І. О. (Київ) — за вірш «У санаторії», надрукований у № 13.

ОГУЛЬЧАНСЬКОГО О. Я. (м. Бердянськ, Запорізької області) — за народну усмішку «Рябко», надруковану в № 15.

БОЙКА П. Н. (м. Марганець на Дніпропетровщині) — за народні усмішки «Причина переляку», «Догадливий солдат» та «Зачароване коло», надруковані в № 12.

ДОЛЮ О. П. (м. Одеса) — за народну усмішку «Важка торба», надруковану в № 1.

М. КОЦЮБУ (с. Ревутинці, Кролевецького району на Сумщині) — за народну усмішку «Святий Ілля», надруковану в № 3.

МЕЛЬНИЧУК Т. Ф. (с. Синів, Гощанського району, Ровенської області) — за народну усмішку «Пан і старець», надруковану в № 20.

ЕЛЕКТРОЖУЧКИ

Ох, певне, і дешева електроенергія у місті Чорткові на Тернопільщині! Дешевшої в усій республіці не знайдеш. Бо коли б вона, та електроенергія, не була такою дешевою, то хіба б витрачали її на вітер? Он у минулому році понад усі нормативи зникло десь півмільйона кіловатгодин, а в начальника електростанції Василя Степановича Навоєнка і за вухом не свербить. Він узяв та ще 189 тисяч кіловатгодин понад норму, заплановану на так звані потреби електростанції, витратив.

В 330 тисяч карбованців обійшлися державі оті непотрібні «потреби».

Головний інженер енергозбуту т. Сулятицький того не помічає. У нього під боком розвелося безліч різних електрожучків, які крадуть енергію мішками, і ніякий лічильник їх спіймати не може.

Дуже «дешевою» електроенергія стає, коли самі електрики своїми обов'язками не дорожать!

НЕЗВИЧАЙНА ПРИГОДА

Раз їхали діячі
З райпромкомбінату
Та й продукцію свою
Стали вихваляти:
— Ах, які чудесні ми
Робимо ресори!
Цим ресорам не страшні
Ні яри, ні гори!..
А ресора раптом — трісь,
Хоч не було й ями,
Підлетів один з хвальків,
Клацонув зубами —
І не стало у хвалька
Половини язика...

ПРИМІТКА. Кажуть, що така пригода трапилася з керівниками Ямпільського (Вінницька область) промкомбінату. При перевірці підтвердилося тільки те, що згаданий комбінат випускає ресори, які швидко ламаються. Але, на щастя, ніхто з керівників комбінату язика собі не відкусив і про високу якість своєї продукції вони так красиво говорять, так гарно виспівують, що куди тим солов'ям!..

Під одним дахом

Уявіть собі таку картину: прийшли ви до лікаря, сидите, чекаєте прийому. Щось ниє чи крутить, на світ божий дивитися не хочеться, а за стіною гуци-гуци, гопака вибивають та на весь голос йойкають. Або ж трах-бах-тарарах — в доміно козла забивають.

Та в с. Воєводчинцях, Могилів-Подільського району, Вінницької області, це нікого не бентежить, бо і медпункт, і клуб містяться в одному приміщенні. І це ще, як кажуть, півбіди...

Заходите ви до лікаря, скаржитесь: мовляв, болить отут і отут. А він вам ложечку до рота та «скажіть «а». Тільки ви рота розтулите, щоб сказати, коли це замість «а» чується «му-у-у».

Лікар не дивується, бо знає, що в цьому приміщенні ще й ветеринарний пункт міститься, куди приводять на лікування і корівок, і поросяток, і овечок, і всяку іншу живність.

Але й це ще не повна біда. Що тому робити, хто прийде до бібліотеки книжку взяти, газету чи журнал почитати! Цей бідолаха може наслухатися і йойкання хворих, і мекання овечок, і дробу самодіяльної чечітки, і грюкання доміністів.

І чого тільки під тим дахом у с. Воєводчинцях немає! Може б, ще туди й контору колгоспу разом з головою т. Кравцовим Ф. С. помістити та ще й голові сільської Ради т. Хмелевському С. П. містечко знайти. От тоді б уже повний порядок був!

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Гра в штрафи» — під таким заголовком у № 11 (1959 р.) журналу було надруковано фейлетона про те, що Сумсько-Степанівський цукрокомбінат витрачав великі суми на оплату штрафів за простій залізничних вагонів.

Начальник управління харчової промисловості Харківського раднаргоспу т. Кудря повідомив, що директорові комбінату Климову Г. І. оголошено догану.

★ Про те, що правління колгоспу «Зірка» (Чернігівщина) відпускало сусіднім колгоспам пісок тільки за гроші, писалося в № 13 (1959 р.) журналу, в замітці «Піскоробство».

Секретар Остерського райкому КП України т. К. Ілляшенко повідомила редакцію, що замітку було обговорено на партійних зборах колгоспу, які визнали критику Перця правильною. Тепер сусідні колгоспи беруть пісок у колгоспі «Зірка» безплатно.

★ У тому ж номері було надруковано замітку «Тернопільський лекторій» про зловживання на Тернопільському міськмолокозаводі та Борщівському маслозаводі.

Обласне управління МВС повідомило редакцію, що факти, наведені в замітці, ствердились. Після виступу Перця директора міськмолокозаводу Морочника Л. Р. за випуск недоброякісної продукції з роботи знято, лаборанта Борщівського маслозаводу Обручову-Тарнавську Н. М. притягнуто до карної відповідальності, а майстра цього ж заводу Хомяка теж знято з роботи.

ВИПРАВЛЕННЯ ПОМИЛКИ

У № 21 (1959 р.) журналу було надруковано замітку «Хуліганська фортеця», в якій, між іншими, згадувалося і прізвище лікаря Л. І. Штромило.

Як встановлено додатковою перевіркою, лікар Лідія Іванівна Штромило в описаних у замітці квартирних чварах участі не брала.

Цим редакція виправляє свою помилку і вибачається перед Л. І. Штромило.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

Без слів.

Шановний Перче!

Ти, може, й не знаєш, а ми, залізничники, вже остаточно переконалися, що трестом «Краснодоншахтобуд» керують люди з залізним характером. Ось уже п'ятий рік ми дзвонимо, пишемо, нагадуємо керівникам тресту, що на станції Ізворино лежать і псуються шахтні металоконструкції, кинуті ними напризволяще. А в тресті, як кажуть, ані пари з уст.

Якщо ці металоконструкції з якихось причин не годяться для шахтобудування, то вже, напевне, у металобрухт вони цілком придатні. Але на пропозиції про передачу цього добра «Втормету» з тресту теж ані слова.

Які ж, Перче, ще пропозиції потрібні керівникам тресту «Краснодоншахтобуд», щоб вони, нарешті, звернули увагу на народне добро, яке пропадає через їхню глухоту?

А. УЛЬЯНОВ,
заступник начальника станції Ізворино.

Текла собі через Добропільський район, Сталінської області, невеличка річечка. Бичок звалася. Хоч невеличкий той Бичок був, але красивий: очерети берегами росли, рибалки-шахтарі рибку вудили, дітки влітку купалися.

Тік собі Бичок, чистенькою водичкою виблискував, аж поки директор збагачувальної фабрики Воронов не додумався випустити в річку воду, якою промивають вугілля. І не чиста водиця — дьоготь потік.

Засумувала річка, почорніла вода, замулилася шламом на протязі п'ятнадцяти кілометрів. Тепер повсихали очерети, рибка поздихала, та й купатися дітлахам влітку ви буде де...

А Воронова це не обходить: зробив своє брудне діло і вусом не веде...

З. ІЖБОЛДІН.

Скажи, будь ласка, чи добре почуватиме себе людина, якщо її накрити ночвами?

— Дивне питання! — скажеш. Ні, дорогий друже, питання це, як то кажуть, резонне, і відповім на нього я сам.

Не завжди під ночвами буває тісно й незручно. Голова колгоспу «Україна» (Клеванського району) Тимошенко П. М. придбав за шістдесят тисяч карбованців гору цинкових ночов і накрив ними контору. І так йому сподобалася будівля під цинковою бляхою, що він узяв та половину контори під квартиру й зайняв. Живе собі там, поживає та думку гадає: куди б його ще викинути купу колгоспних грошей, щоб аж виляски пішли...

Т. СОКИРКО.
Ровенська область.

Ти чув пісеньку про ту вражу бабу, що колись задумала забагатіти. Так ото щось подібне задумало і правління колгоспу ім. Калініна, Чигиринського району, Черкаської області. Правда, куріпочку воно не підсипало. Вирішили, що більш прибутково відкрити в селі олійницю. Не довго думаючи, поставили питання, прийняли рішення, асигнували 19 тисяч та й купили обладнання для олійниці. А потім привезли його до колгоспу, скинули у дворі, та й лежить на землі просто неба воно й досі.

П'ять літ, Перче, лежить! Вже почорніло від іржі і коріння в землю пустило. А правління, мабуть, чекає, поки та олійниця проросте та готові пляшки з олією родити почне.

Ф. ІВАЩЕНКО.

Як із звичайного віконного скла зробити кришталь? Не знаєш? А керівники Кримського обласного комітету ДТСААФ знають. Вони можуть поділитися з тобою своїм досвідом. Недавно їм принесли таку телеграму: «Терміново надсилайте машину одержати вантаж, згідно замовлення № 1153 крп Замдиректора Костянтинівського склозаводу Волобуєв».

Терміново — так терміново. З Сімферополя на Донбас помчала машина. Чотири дні пробула вона в дорозі, спалила 600 кілограмів бензину і привезла аж... два ящики віконного скла.

Розуміється, у Кримському ДТСААФ'і є бухгалтери. Вони підрахували, в яку копійчину вскочив прогон машини, і прийшли до висновку, що кришталь чистої води анітрохи не дешевший.

Ось як, Перче, із звичайного віконного скла робиться дорогоцінний кришталь.

Є. ДУБОВИК.

Розкажемо тобі невеличку історію з географією.

На Київщині відкрито нове місто. Одні відкривачі назвали його Старченково, другі — Старченків, а треті — Старченківка.

І треба вірити, що такий населений пункт існує, бо ж численні обласні і республіканські організації щодня надсилають на його адресу десятки листів. Та що там говорити, коли Київське обласне відділення товариства для поширення політичних та наукових знань впевнене, що Старченково існує, і письма туди листи. А науці ж видніше! Обласне радіо навіть прогноз погоди для Старченково передавало.

Така історія.

А прочитай.. Перче, невеличкий урок. Розкажи всім тим, хто зв'язківцям зайвого клопоту завдає, що ніякого Старченково не існує. Є лише Старченківський район. Центр його розміщено в селищі міського типу Миронівці.

Оце й уся географія.

Р. ГРУША.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: П. ГЛАЗОВИЙ (заст. редактора), О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: **Київ, вул. Леніна, 19,** Тел. 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 3 (422) (на украинском языке). Підписано до друку 20.І. 1960 р. Папір 70×108¹/₈=0,75 пап. арк. 2,05 друк арк.

БФ 01010. Друкарня видавництва «Радянська Україна», Київ, вул. Анрі Барбюса, 51/2. Зам. 134. Тираж 250 000 прим

Відсканував і опрацював
Олег Леськів
http://perec-ua.livejornal.com

Голова об'єднання американських профспілок Дж. Міні вірно служить своїм хазяям у США, зраджуючи інтереси трудящих.

ПОЗИЦІЯ ЛАКУЗИ

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА